

γορός μαρτυροῦν τὴν παραδίξιον, » οὐδὲν ἦττον ὁμῶς ἢ μετὰ τὴν ξένην ιδίως κατοχὴν κυβερνητικὴ πορεία κηρύττει διαρρήδην τὰ ἐναντία. Ἐτηροῦντο μὲν οἱ τύποι τῆς νομιμότητος, ἢ νομιμότης ὁμῶς ἀπεκτείνεται. Καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἄστονον τῆς διηγήσεως καὶ ἡ ἀθυμία τοῦ ἀφηγητοῦ, ἢ ἀποδιδόμενη εἰς ἄλλας αἰτίαι ὑπὸ τοῦ συγγραφέαντος τὴν κριτικὴν μελέτην, ἐφ' ἧς ὁμῶς ἐπιπνέει, ὥς καὶ οὗτος φαίνεται ὁμολογῶν, ἄδρὸν πνεῦμα Τίμιωνος.

Καὶ τοιοῦτοι οἱ λόγοι δι' οὓς, ἀνατυπῶν τὰς Ἀναμνήσεις, δημοσιεύω ἀναλ-
λοῖωτον τὸ πρῶτον κείμενον, πλὴν τινῶν μεταβολῶν περὶ τὴν λέξιν καὶ τὴν
φράσιν, τῆς παραθέσεως γεγονότων, ἐγγράφων καὶ ἐπεξηγήσεων, χάριν μεί-
ζονος σαφηνείας, καὶ τῆς προσθήκης ἐνός ἔτι Κεφαλαίου, τοῦ Γ', πρὸς συμ-
πλήρωσιν τῆς ἀφηγήσεως καὶ χειραγωγίαν εἰς καθολικώτερον συμπέρασμα.
Καὶ ἀπέχειτο μὲν τῷ συγγραφεὶ νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλα, ἀξίωσά τι μάλ-
ιστα περιβεβλημένα ἔνεκα τῆς μακρᾶς συνεχείας τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἤμα-
σεν αὐτήκοος, αὐτόπτης καὶ ἐνεργὸς, εὐχαριστῶν οὕτω καὶ τὸν ἀνώνυμον
ἐπιθυμήσαντα ἐκτενεστέραν τὴν ἀναγραφὴν τῶν μετὰ τὸ 1850 ἔτος· ἀλλ'
ἐπειδὴ ἐξ ἀνάγκης θὰ διελάμβανε καὶ περὶ νέων προσώπων, φθὰς δὲ ἀνεκῆ-
ρυξε σοφὸν τὸ μὴ σπεύδειν πρὸς τὰς κρίσεις πρὶν ἢ ἐξελεγχθῇ ὁλόκληρος ἡ
ἀξία τῶν ἔργων, ἀναγκάζεται οὐχὶ νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐξιστόρησιν, διότι τίς
τῶν ἡλικίαν μάλιστα ἔχόντων οἶδε τὰ ἐν γούνασι Διὸς κείμενα, ἀλλὰ νὰ κα-
ταλείψῃ καὶ ἀνεξεργάστους οὐκ ὀλίγας σημειώσεις χρησίμους τῇ πολιτικῇ
ιστορίᾳ, περὶ ἧς ιδίως τὸ ἀνὰ χεῖρας σχεδιάσμα.

Ν. ΔΑΓΑΓΟΥΜΗΣ.

ΠΑΛΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΕΡΙ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Καθ' ἣν ὥραν οἱ πάντες ἔχουσιν ἐστραμμένα τὰ ὄμματα αὐτῶν ἐπὶ τὴν
Ἀνατολὴν καὶ ἀνὰ τὰ στόματα πάντων ὑπάρχει τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατο-
λῆς, ἥτοι ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ διαμελισμὸς αὐτῆς, κραταιὰ δὲ δύναμις ἐπι-
διώκει τὴν λύσιν τοῦ γορδίου τούτου θεσμοῦ διὰ τῆς σπάθης ὑπὲρ τοῦ . . .
. . . χριστιανισμοῦ, δὲν κρίνομεν πάντως ἄκαιρον τὸ ἐκθέσαι ἐνταῦθά τινα
περὶ ἀρχαιοτέρων τινῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχεδίων.

Γάλλος τις συγγραφεὺς, ὁ κ. Δραπευρὼν, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόν-
τος ἔτους ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων (φυλλαδ. 1 Νοεμβρίου 1876),
διέλαβεν ἤδη οὐκ ὀλίγα περὶ τοιούτων τῆς γαλλικῆς ἐξουσίας σχεδίων (1),
παρατηρήσας ὅτι ἐξ ὅλων τῶν δυνάμεων τῶν κατὰ τὴν Δύσιν, μία μόνη, ἡ
τῆς Γαλλίας προσεπλάθισε νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Τούρκους εἰς Ἀσίαν, ἀφ' οὗτου

1 Τὰ περὶ Τουρκίας ἀρχαιότερα συγγράμματα ἅτινα ἀνάλυσι ὁ κ. Δραπευρὼν εἰσι τὰ ἐξῆς
περίπου: Portet, La Republique des Turcs, 1560. De Brèves, Discours abrégé des asseurez
moyens de ruiner la monarchie des Princes ottomans (sans date). Lusigne, De l'origine
progrès et déclin de l'Empire des Turcs, 1588. Sully, Les économies royales 1634—1660.
Michel Fehvre, L'Etat présent de la Turquie 1675. Jean Coppin, Le bouclier de l'
Europe 1686. De la Croix, la Turquie Chrétienne 1685.

αὐτοὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς Εὐρώπην. Ἡ φαινομένη δὲ αὐτῆς φιλία πρὸς τοὺς Σουλτάνους ἐπῆλθε μόνον μετὰ ἕνα ἡμισυ αἰῶνα ἀπὸ τῆς κατακτήσεως, καὶ τοῦτο, ὅτε προέκυψεν εἰς τὴν σκηνὴν κοινὸς ἐχθρὸς, ὁ οἶκος τῆς Αὐστρίας. Ἀλλ' ἐν πᾶσι τοῖς σχεδίοις τούτοις, παρατηρεῖ ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς, «ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἀνηγορεύετο οὐχὶ μόνον ὡς ὁ μέλλων αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ ἐξολοθρευτὴς οὐχὶ μόνον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας» τούτων εἰπεῖν, τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ μινὸς Ἰουνίου τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δραπεζοῦν διευθυνομένης Γεωγραφικῆς Ἐπιθεωρήσεως, οὗτος δημοσιεύει περίεργόν τι χειρόγραφον, ὅπερ εὑρεν ἐν τῷ τμήματι τῶν γαλλικῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς γαλλικῆς βιβλιοθήκης, ἐπιγραφόμενον «Description du Levant; Places de Turquie.» Τὸ δημοσιευόμενον ὑπ' αὐτοῦ μέρος τοῦ χειρογράφου ἐπιγράφει «Τὸ μέγα μυστικὸν σχέδιον Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, τὸ 1688. Ὁ ἀληθὴς τίτλος ἔχει οὕτως, ἀπαραλλάκτως, Reflexions sur le Mauvais Etat de l'Empire ottoman avec les moyens d'en profiter et de restablir l'Empire d'Orient en faueur d'un des Enfants de France, en detruisant celui des Turcs.»

Δὲν προτιθέμεθα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, τοῦ ἔχοντος, ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ, τὸ ἔνωρόν του, ἕνεκα τῆς περὶ αὐτοῦ ἀνατολικῆς κρίσεως. Ἀναφέρομεν δὲ μόνον τὰ ἐξῆς οὐσιωδέστερα, πρὸς γνῶσιν τῶν φιλιστόρων. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔγγραφον ἀπεστέλλετο τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ', τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὡς ἀπεκάλουν αὐτόν οἱ σύγχρονοί του. Καὶ πρῶτον, ὁ προτεινόμενος διζμελισμὸς τῆς Ἀνατολῆς μεταξὺ Γαλλίας, Βενετίας καὶ Πολωνίας, εἶχεν οὕτως. Ἡ Βενετία ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν τουρκικὴν Σλαβονίαν καὶ τὴν Κροατίαν, τὸ βασίλειον τῆς Βοσνίας, τὴν Δαλματίαν, τὴν Ἀλβανίαν καὶ τὴν Ἠπειρον, εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τούτων ἡ Βενετία ἐμελλε νὰ παραχωρήτῃ τῇ Γαλλίᾳ τὴν Πελοπόννησον, τὴν Ἀχαΐαν(;) καὶ τὴν Εὐβοίαν, ἐὰν ἐκυρίευσεν αὐτήν. Τῷ βασιλεῖ τῆς Πολωνίας ἐδίδοντο ἡ Βλαχία καὶ ἡ Μολδαβία. Ἡ Πελοπόννησος, ἡ Ἀχαΐα, ἡ Θεσσαλία, ἡ Μακεδονία, ἡ Σερβία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Ρωμέλη (Θράκη) ἐμελλον νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Γαλλίας μετ' ὅλων τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, ὡς ἐπὶ σης ἡ Ρόδος καὶ ἡ Κρήτη.

Δεύτερον, ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου δαπάνη ὑπελογίζετο ἐν συνόλῳ, εἰς 31,787,940 λίρας ἀργυρᾶς (livres) ἥτοι φράγκα.

Ἐκ τούτων ὠρίζοντο διὰ τὸ σῶμα καὶ τὸν ὅπλισμόν 20 πολεμικῶν πλοίων σταθμευόντων εἰς Ἀνατολήν (Levant) λίραι ἥτοι φράγκα	4,803,340
εἰς συντήρησιν 40 πολεμ. πλοίων καὶ ἐξ φρεγατῶν, ἐπὶ ἑν ἔτος	4,051,080
εἰς μισθὸν 40 χιλ. ἀνδρῶν, ἐπὶ ἑν ἔτος	3,500,000
εἰς μετρητὰ δι' ἐκτάκτους δαπάνας	8,000,000
ἥτοι διὰ τὰ κυριώτερα	» 20,354,420

Διὰ τῆς σχεδιαζομένης ἐκστρατείας, παρατηρεῖ ὁ κ. Δραπευρὼν, ἐπρόκειτο ἵνα ὁ μέγας βασιλεὺς προλάβῃ τοὺς Αὐστριακοὺς εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ προσβάλλῃ τὸν σύνδεσμον τοῦ Ἀψβούργου. Τὸ σχέδιον λοιπὸν τοῦτο δεικνύει ἡμῖν τὴν Γαλλίαν τοῦ 12' αἰῶνος προσπαθοῦσαν νὰ παρακωλύσῃ τὰς προόδους τῆς Αὐστρίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅπως ἡ Ἀγγλία τοῦ 16' τὰς τῆς Ρωσίας.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότατον πάντων δι' ἡμᾶς εἶναι περικοπὴ τις ἐν τῷ χειρογράφῳ, διαγρῆφαισα ὅμως, ἡ ἐξῆς: «φαίνεται ὅτι ὁ Ὑψιστος παρέχει τὴν εὐκκριάν ταύτην εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἡγεμόνας, ἵνα καταστρέψωσι τὴν δύναμιν τὴν καταπιέζουσαν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ δυνηθῶσιν ἀκολουθῶς νὰ ἐργασθῶσιν εἰς τὸ περὶ ἐνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας (église grecque) μετὰ τῆς Λατινικῆς.» Τὸ παντοτεινὸν τοῦτο ὄνειρον τῶν παπιστῶν, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τῶν Λατίνων κατὰληψις τῶν Ἀγίων Τόπων!

Ἐν τῷ τεύχει τοῦ Ἰουλίου τῆς αὐτῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὁ κύριος Δραπευρὼν συμπληροῖ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἐκδίδων πέντε παραρτήματα προσκρτημένα εἰς τὸ αὐτὸ χειρόγραφον καὶ ἐκθέτοντα λεπτομερῶς τὸν τρόπον τῆς κατακτῆσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως κλπ.

Προσπερὶ ἴσως θέλομεν λαλήσει καὶ περὶ ἄλλου τινὸς ταιούτου σχεδίου, ἢ προτάσεως, γενομένης Ἐρρίκῳ τῷ Δ' ὑπὸ τινος Ἰωάννου Μινότου (Giovanni Minotto) Κρητὸς τὸ γένος, ἣν δημοσιεύει ὁ ἱστορικὸς Zinköesen, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἱστορίᾳ τῆς Τουρκίας, περὶ ἧς οὐδεὶς τῶν ἡμετέρων διέλαβέ τι καθ' ὅσον ἡμεῖς γινώσκομεν.

Κ. Π**